Η κιβωτός της εφηβείας

Γιώργος Ηλιόπουλος: *Το τέλος του καλοκαιριού*, Θέατρο της Άνοιξης 2002

Ο Γιώργος Ηλιόπουλος ανήκει σε εκείνη την πολυπληθή ομάδα συγγραφέων που αναζητούν πρόσθετους εκφραστικούς δρόμους και στη γραφή. Η παρουσία του στον χώρο αυτόν έχει επισημανθεί θετικά ήδη από το *Desperados* το 2000 και από το *Στα σκοτεινά* το 2001.

Στο *Τέλος του καλοκαιριού* περιγράφεται η περιπέτεια μιας παρέας νέων ανθρώπων στο κατώφλι της ενηλικίωσης. Οι κοινωνικές διακρίσεις, οι φρούδοι έρωτες, τα όνειρα που διαψεύδονται, η προκλητική βία και το οδυνηρό ολίσθημα στον φόνο είναι μερικές όψεις της μικρής ιστορίας που ζωντανεύει στην εκπνοή ενός καλοκαιριού. Αυτές οι όψεις συντίθενται με απλό και αβίαστο τρόπο σε ένα καλοδομημένο σύνολο με αρχή μέση και τέλος, με ευσύνοπτο περίγραμμα, αλλά με προσεκτικές πινελιές στα επιμέρους θέματα: η άσχημη αδελφή που ονειρεύεται να γίνει τραγουδίστρια στην Αθήνα, ο συναισθηματικά προσηλωμένος φίλος, η σκληρή κοπέλα που κρύβει τον έρωτά της, ο ευφυής υποψήφιος γιατρός που υπερβαίνει τον εαυτό του για να κερδίσει την αγαπημένη του, η αλλοδαπή φίλη που εξαρτάται από τα βλέμματα και τη συμπεριφορά των άλλων.

Ο Ηλιόπουλος είναι στραμμένος προς την πραγματικότητα, εστιάζοντας πάντα από την πλευρά της νεαρής ηλικίας για να μπορεί να βλέπει τα πράγματα πιο καθαρά. Έτσι, μολονότι τα θέματά του παραπέμπουν στη δραματουργία παλαιότερων συγγραφέων (του Γιάννη Χρυσούλη λ.χ. ή του Παναγιώτη Μέντη), εντούτοις ο ίδιος διατηρεί μια δική του ματιά και αρθρώνει τον δικό του δραματικό λόγο.

Το έργο του είναι σκληρό και συνάμα τρυφερό, ρεαλιστικό στη γραφή του, αλλά με καίριες ψυχολογικές εμβαθύνσεις. Αν και είναι σύντομο, καταφέρνει με μέτρο και λιτότητα να δώσει πειστικά τα επτά ανθρώπινα πορτρέτα του, να διαμορφώσει πλήρεις δραματικές καταστάσεις και να σχηματίσει ενδιαφέρουσες συγκρούσεις.

Η σκηνική ανάγνωση της Πέμης Ζούνη είχε ευκρίνεια και βάθος. Μετέδωσε την εμπειρία της στους νέους ηθοποιούς και τους οδήγησε σε ασφαλή βήματα. Σωστά στοχεύοντας στο σύνολο, ενδιαφέρθηκε περισσότερο για τους ρυθμούς της παράστασης, παρά στις ατομικές αποδόσεις. Τα σκηνικά του Ηλία Γραμματικού εκμεταλλεύτηκαν έξυπνα τον «δύσκολο» χώρο του θεάτρου, αλλά τα κοστούμια του δεν διέθεταν ένα ιδιαίτερο ύφος. (Επιπλέον, η Χαρά, η όμορφη της παρέας, ντύθηκε με ένα παράταιρο φόρεμα).

Οι ερμηνείες των ηθοποιών κινήθηκαν σε ένα πολύ ικανοποιητικό επίπεδο. Θα ξεχωρίζαμε τον Χρήστο του ίδιου του συγγραφέα, τη Μαρία της Βάσως Καρακίτσου και τον Νίκο του Μαξιμιλιανού Μουμούρη.

Μετρό τχ.87 Φεβρουάριος 2003